

ช่างวัฒนธรรม มึงสิ ว่าด้วย การปลีองผ้า ในภูมิภาคนี้

อดัม บ็อบเบ็ต (Adam Bobbette)

จะมีภูวดาใจ หรือทวิปใดที่รับการสูญเสยเช่นนี้ได้

—Charles Darwin, 19 มีนาคม พ.ศ. 2378 เขียน ณ เรือ HMS Beagle

รัฐออนตาริโอ

ผมโตมาในป่าผลัดใบอันกว้างใหญ่ในรัฐออนตาริโอ ด้านหนึ่งของบ้านหันหน้าไปหาทางลาดไปสู่บึงขนาดใหญ่ อีกด้านหันไปหาสันเขาน้ำแข็งที่ถูกปรับปรุงเป็นรีสอร์ตสำหรับเล่นสกี เกือบทุกที่ระหว่างทางเป็นบ้านแบบชนบทที่มีใบโคลเวอร์ร่วงมาปกคลุมหลังคา มีทางแยกสี่ทาง กับถนนที่มีทางเข้าออกทางเดียวที่มีชื่อเรียกคล้าย ๆ กันว่า Forest Hills หรือ Acorn Lanes บ้านส่วนใหญ่ถูกสร้างในระหว่างช่วง 30 ปีที่คนค่อย ๆ หนีออกมาอยู่ชานเมือง ซึ่งเป็นเรื่องที่เกิดขึ้นในทุกที่ในอเมริกาตอนเหนือในช่วงที่มีการลดอุตสาหกรรมของเศรษฐกิจแบบทรัพยากรลง ในเวลาเดียวกันนั้นก็มีการย้ายและขยับขยายจากแถบชานเมืองไปสู่ชานเมืองเนื่องจากการทำเกษตรกรรมกลายเป็นอุตสาหกรรมขนาดใหญ่และทำให้การเกษตรเล็ก ๆ ต้องอพยพออกไป ป่าส่วนใหญ่ที่ผมรู้จักก็เกิดขึ้นในช่วงของกระบวนการนี้ ป่าหลาย ๆ แห่งเป็นป่าที่เกิดขึ้นจากการทำฟาร์มต้นสน ค่อย ๆ ปลูกในรูปแบบช่องสี่เหลี่ยมเหมือนกับถนนในเมืองแมนฮัตตัน รูปแบบที่ซ้ำ ๆ กันเป็นขนาดใหญ่บ่งบอกถึงต้นกำเนิดทางอุตสาหกรรมของมัน แนวป่าแบบสี่เหลี่ยมติดกับถนนเข้าออกทางเดียวพร้อมกับพื้นที่เล็ก ๆ ที่ได้รับการปรับปรุง รวมกับพื้นที่ของรัฐที่เป็นสวนสาธารณะและเขตสงวนรอยปะกระจัดกระจายเหล่านี้รวมตัวกันอย่างลึกลับทุกเลเป็นก้อนแห่งความทรงจำ

ในช่วงวัยรุ่น ผมและเพื่อน ๆ โดนดึงดูดเข้าไปหาป่าที่กว้างใหญ่และเก่าแก่ ในป่าไม่มีกฎระเบียบและเป็นที่นี่ที่เราสามารถหนีความรับผิดชอบไปได้ เวลากลับมาหาป่าคือช่วงสุดสัปดาห์ที่ไปตั้งแคมป์ หรือเวลาพระอาทิตย์ตกดินในวันธรรมดาที่ความมืดไล่เรากลับบ้าน พวกเราทำให้ป่าเป็นเหมือนบ้านด้วยการนำความไร้กฎระเบียบนั้นติดตัวกลับมาด้วย พวกเรากลับไปหาต้นไม้ที่ตายแล้วต้นเดิมเพื่อที่จะเดินเข้าไปในป่า ๆ ช่างใน กลับไปยังที่ต้น ๆ ที่เดิมของลำธารเพื่อจะหยิบก้อนหินแถวนั้นมาโยนเข้าไปในป่าให้ได้ยินเสียงทึบ ๆ เวลาหินกระทบกับต้นไม้ ในป่ายังมีบ้านต้นไม้ที่ถูกทิ้งร้างไว้ สร้างด้วยแผ่นไม้ชั้นราสองสามแผ่นที่พวกเราเอาไว้นั่งคุยกันหรือนอนฟังเสียงใบไม้ไหว เราทำให้ตัวเองคุ้นเคยกับโครงสร้างของป่าด้วยการค่อย ๆ เดินออกจากทางเดินปกติแล้วไปผจญภัยหาทางใหม่ ๆ แรงผลักดันบางทีก็มาจากความเชื่อหน่ายหรือบางครั้งในโอกาสพิเศษที่พาเพื่อนใหม่เดินเข้าไป

หน้าปก The Sun ในวันที่ 11 มิถุนายน พ.ศ. 2558

การทำให้ตัวเองคุ้นเคยกับป่าดำเนินต่อไปบางทีด้วยกลยุทธ์แปลก ๆ เพื่อนผมคนหนึ่งชื่อ Nick บ้านอยู่ไม่ไกลจากบ้านผมนัก บ้านเราสองคนเชื่อมต่อกันด้วยทางรถไฟที่เรามักจะเดินตามทางมาเจอกัน ใช้เวลาประมาณหนึ่งชั่วโมง ระหว่างทางอีกฟากหนึ่งเป็นกำแพงต้นไม้ของป่า และอีกฟากเป็นกำแพงคอนกรีตขีดเส้นแบ่งชานเมือง ระหว่างเดินเรามักจะคุยกันไปพร้อมกับเหยียบบนเศษทางรถไฟ อันที่สองหรือสามเป็นจังหวะ หรือไม่ก็พยายามที่จะทรงตัวไปตามทางรถไฟที่เป็นหลีก บ่ายวันหนึ่ง Nick เล่าเรื่องที่เกิดขึ้นสองสามวันก่อนหน้าให้ผมฟัง เหมือนกับไว้ใจบอกความลับแต่ก็มีความกังวลและเหมือนกับอยากอวดด้วยกลาย ๆ เราสองคนคุยกันได้ใจในแบบที่จริงใจแต่อาจจะไม่เต็มที่นักสำหรับบางเรื่องทีละเอียดย่อน บทสนทนาของเราค่อย ๆ เสาะหาความแตกต่างระหว่างความละเอียด คึกคัก และอารมณ์ขัน Nick เล่าว่าสองสามวันก่อนหน้านั้นเขาไปเดินเล่นในป่าและเปิดเพลงดัง ๆ ไปด้วย จิตใจแทบไม่ได้จดจ่ออยู่กับสถานที่แต่เหมือนล่องลอยผ่นกลางวันอยู่ Nick ใจล่องลอยถึงโรงเรียน ถึงรูปการ์ตูนที่เต็มไปด้วยลูกมะกอกที่เฟื่องवादไป แต่แล้วเบตเตอร์เครื่องเล่นเพลงก็หมดถึงความจดจ่อของเขาให้กลับมาอยู่ในป่าอีกครั้ง เสียงของป่าอื้ออึงไปด้วยเสียงของกิ่งไม้หักและเสียงกรอบแกรบของใบไม้ เขาถูกปกคลุมด้วยความรู้สึกสันโดษและความเปิดกว้างในเวลาเดียวกัน ไม่งั้นก็คือความรู้สึกแปลก ๆ ของการอยู่ข้างนอกแต่กลับเป็นส่วนตัวอย่างที่สุด เวลานั้นเป็นเวลาหน้าร้อนที่ฟ้าเปิดและสว่าง Nick จมลงไปในความรูสึกนั้น มือค่อย ๆ ปลดกางเกงในขณะที่ยังไม่แน่ใจในตัวเองเท่าไรและกังวลว่าจะมีใครโผล่มา โสตประสาทคอยฟังเสียงทุกเสียง กิ่งไม้หักกิ่งที่หักและใบไม้ทุกใบที่สั่นไหว Nick เริ่มใช้มือสัมผัสเนื้อตัว ความรู้สึกสลับไปมาระหว่างสภาวะนิรนามและความกลัวว่าจะโดนลงโทษหรือคนแปลกหน้าจะโผล่เข้ามา จนถึงจุดที่ป่าถูกกลืนหายไปอีกครั้งเหลือเพียงตัวเขาที่อยู่ลำพังกับความสุขสม เขาช่วยตัวเองจนเสร็จและปล่อยให้มันหยดลงบนผืนป่า ทันใดนั้นเสียงของกิ่งไม้และนกต่าง ๆ ก็หวนกลับมาท่ามกลางความสงบและในระหว่างที่เขาเองอยู่ในสภาพแก่ผ้า ชีวิตที่ดำเนินอยู่บนผืนป่ากลับมาอยู่ในโฟกัสอีกครั้ง ทั้งโลกของมดและเห็ด พื้นผิวของเปลือกไม้ที่สัมผัสได้ Nick หันไปมองรอบ ๆ อีกครั้ง สายตาสอดส่องว่ามีคนแอบมองหรือไม่ด้วยความรู้สึกผิดที่มาพร้อมกับความรู้สึกเบิกบาน ในความเงียบของป่าวันนั้นเองเขาถึงกางเกงขึ้นพร้อมกับถอนหายใจ ก่อนที่จะค่อย ๆ ออกเดินต่อ

ภูเขาคินาบาลู

ในเดือนมิถุนายนปี 2558 กลุ่มนักท่องเที่ยวชาวยุโรปและอเมริกาเหนือไปเดินป่าที่ภูเขาคินาบาลู ยอดเขานั้นนับว่าเป็นยอดเขาที่สูงที่สุดของเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ตั้งอยู่ที่ประเทศมาเลเซีย เมื่อถึงยอดเขาแล้วกลุ่มนักท่องเที่ยวก็เปลื้องผ้าออกและทำการถ่ายรูปลูกู ด้วยท่าที่หันหลังให้กับกล้องและหันหน้าไปหาหุบเขาที่อยู่ด้านล่าง ไม่ที่อาทิตยลักษณ์จากนั้นเกิดแผ่นดินไหวขึ้นบนภูเขาและคร่าชีวิตไกด์นำเที่ยวและผู้เดินป่าหลายคนแต่ไม่มีนักท่องเที่ยวเสียชีวิต ระหว่างการช่วยเหลือนั้นเองที่รูปของกลุ่มนักท่องเที่ยวได้ถูกปล่อยออกมาทำให้เกิดการคาดคะเนว่ามีอะไรเชื่อมโยงระหว่างการเปลื้องผ้ากับแผ่นดินไหว รัฐมนตรีการท่องเที่ยวในเมือง Sabah แคว้น Kinabalu ออกมาให้ความเห็นว่าการไม่ระมัดระวังของนักท่องเที่ยวเองที่ทำให้พระเจ้าแห่งภูเขาพิโรธ คนท้องถิ่นจึงอยากให้มีการเอาคืนและให้นำตัวนักท่องเที่ยวมาขึ้นศาล ส่งผลให้ตำรวจมาเลเซียทำการจับกุมนักท่องเที่ยวเหล่านั้นในขณะที่พวกเขากำลังพยายามหนีออกจากประเทศ

ในระยะเวลานับว่าไม่นานนักท่องเที่ยวกลุ่มนี้ก็ไม่ได้ไปต่อสู่คดีในศาลเพราะการประโคมข่าวของสื่อต่าง ๆ ทั้งในประเทศมาเลเซียและต่างประเทศ หน้าปกของหนังสือแทบลอยด์ของประเทศอังกฤษ The Sun ได้พาดหัวว่า “นมของพวกหล่อนทำให้

พระเจ้าพิโรธ” นายความชาวมาเลเซีย Ronny Cham ที่ผ่านการฝึกอบรมมาจากประเทศอังกฤษและมีอาชีพว่าความในเมือง Sabah มาตั้งแต่ช่วงต้นของคริสต์ทศวรรษที่ 80 เขามารับบทเป็นนายและกดดันให้เหล่านักท่องเที่ยวยอมสารภาพผิดไมเช่นนั้นจะต้องเข้าไปต่อสู้อในศาลที่อาจใช้เวลาตั้งแต่หกเดือนถึงหนึ่งปีรวมถึงเสียงนอนคุกโดยไม่มีประกันอีกด้วย เหล่านักท่องเที่ยวโดนปรับคนละประมาณ 1,000 เหรียญสหรัฐและถูกจำคุกไม่กี่คืนและเนรเทศออกจากประเทศ นาย Cham เป็นคนที่ศรัทธาในศาสนาคริสต์และตอบคำถามที่ผมได้สอบถามเกี่ยวกับความเชื่อมโยงของการปลีองผ้ากับแผ่นดินไหวว่า “ผมบอกคุณได้ว่าไบเบิลพูดเกี่ยวกับแผ่นดินไหวว่าอะไร แต่มันเป็นสิ่งที่คนไม่สนใจกันอย่างไรก็ตามแต่แผ่นดินไหวจะเกิดขึ้นได้หรือถ้าไม่เป็นเพราะพระเจ้าเป็นผู้เคลื่อนรากฐานของโลกนี้รวมถึงสวรรค์ด้วย ภูเขาคินาบาลูน่าโดนทั้งเขย่า โดนกลายเป็นเสียง ๆ และขยี้จนชอกช้ำไปหมด”

ท่ามกลางเหตุการณ์เหล่านี้มีผู้ชายชื่อว่า Emil Kaminski โผล่ขึ้นมา เขาคือเกเรียนอินเทอร์เน็ตหัวดีและอ้างว่าตัวเองเป็นนักวิจารณ์วัฒนธรรมต่อคน 10,000 คนที่ตาม YouTube ของเขา วิดีโอส่วนใหญ่ก็คือเขาและเพื่อน ๆท่องเที่ยวไปทั่วโลกและปฏิเสธที่จะแสดงความเคารพต่ออะไรทั้งสิ้น พวกเขาเคลื่อนตัวไปทั่วโลกด้วยความจับจดของเหล่าผู้ล่าอาณานิคมในคริสต์ศตวรรษที่ 19 ผสมรวมกับความเป็นลูกผู้ชายฉบับทิวโฮว์ Jackass และความเป็นกบฏเท่าที่ผมทรง faux hawk จะให้ได้ บนหน้า Facebook และ YouTube ส่วนตัว Kaminski ได้เสนอตัวเองเข้ามาพัวพันกับคำกล่าวหาคนนักท่องเที่ยวที่กำลังจะคลี่คลายด้วยการโพสต์รูปแก้ผ้าของตัวเองบนภูเขาที่เขาอ้างว่าเป็นภูเขาคินาบาลูถึงแม้ว่าจะไม่เคยได้ไปจริงก็ตาม Kaminski ถือว่าเป็นหน้าที่ของคนที่ต้องเข้ามาแทรกแซง นอกจากนี้เขายังทำคลิปวิดีโอพร้อมกับใส่ความคิดเห็นตัวเองเพื่อที่จะดูถูก “ความโง่งม” ของชาวมาเลเซียพร้อมกับวิจารณ์อย่างรุนแรงถึง “ความมมงาย” ด้วยความภาคภูมิใจและความมั่นใจว่าตัวเองถูก ราวกับตนเองคือนักชีววิทยาชื่อดัง Richard Dawkins เขาพูดในหนึ่งโพสต์เหล่านี้ว่า “ช่างวัฒนธรรมมิงสิ” โดยอ้างว่าคนเหล่านี้ไม่รู้เรื่องอะไรเกี่ยวกับทฤษฎีการเคลื่อนตัวของเปลือกโลกหรือว่าไม่รู้พระเจ้ามันไม่ได้มีอำนาจบนโลกนี้อีกต่อไปแล้ว ความเกเรียนนี้ได้ดึงดูดคนมาเลเซียให้เข้ามาให้ความเห็นอันคับข้องใจเป็นพัน ๆ ความเห็นรวมถึงคำขู่ด้วยความรุนแรงอีกมากมายบนหน้า Facebook เป็นอันว่า Kaminski สามารถเพิ่มชื่อเสียงของตัวเองไปได้ดีอีกด้วยการประโคมเรื่องรูปนู้ดในข่าว ซึ่งสร้างความเข้าใจผิดให้คนส่วนใหญ่ว่า Kaminski เป็นหนึ่งในนักท่องเที่ยวกลุ่มที่ปลีองผ้าด้วย

นักเดินป่าถอดเสื้อผ้าออกบนภูเขาคินาบาลูเพื่อถ่ายรูป

ห้าวันให้หลังจากเหตุการณ์แผ่นดินไหว เขาได้โพสรูปตัวเองที่ผ่านการตัดต่อลง Facebook ส่วนตัว เป็นรูปของเขาในสภาพเปลือยด้านบน ใส่กางเกงขาสั้นลายพรางและมือสองข้างถือปืน แขนทั้งสองเหยียดออกขณะที่ตัวเขายืนเผชิญหน้ากับหุบเขา จากหลังเป็นเปลวไฟปลอมจากการตัดต่อ มีเครื่องบินรบหลายลำตกอยู่พร้อมกับตัว Godzilla โผล่หน้าออกมาจากขอบฟ้าให้เห็น

ในช่วงต้นของคริสต์ทศวรรษที่ 90 นั้นมีนักสังคมวิทยาและนักมานุษยวิทยาที่ชื่อว่า Bruno Latour ได้ตีพิมพ์หนังสือชื่อว่า มนุษย์เราไม่เคยทันสมัย (We Have Never Been Modern) ที่มีคำโต้เถียงหลักว่าความสมัยใหม่ของฝั่งตะวันตกนั้นถูกสร้างขึ้นมาจากความคิดที่ว่าระหว่างธรรมชาติและสังคมมีความแตกต่างทางพื้นฐานอยู่ Latour ได้เรียกสิ่งนี้ว่าเป็น “รากฐานแบบสมัยใหม่” รากฐานนี้ถึงแม้จะถูกริเริ่มในห้องโถงและห้องประชุมด้านหลังของแต่ละรัฐแล้ว มันยังถูกหมุนเวียนผ่านห้องวิจัยทางวิทยาศาสตร์ต่าง ๆ และปฏิบัติโดยตลอดในทางหนึ่ง วิทยาศาสตร์มองวิทยาศาสตร์ว่ามันคือการเข้าถึงโลกทางธรรมชาติและนำมันกลับมาสู่โลกของมนุษย์ และในอีกทางหนึ่งก็มีการเมืองที่คอยวุ่นอยู่กับการปฏิบัติการของมนุษย์และสิ่งที่เรียกกันว่าทางสังคม สองสิ่งนี้ไม่เคยมารวมกันได้ รากฐานนี้จึงสร้างฐานความแตกต่างที่เรามักจะยึดถือไว้ระหว่าง “ธรรมชาติ” และ “วัฒนธรรม” หนังสือเล่มนี้มีจุดประสงค์ที่จะมองไปยังความแตกต่างนี้ว่ามันผิดพลาดแค่ไหน ถึงแม้ว่ารากฐานนี้จะถูกส่งผ่านมาหลายต่อหลายสมัยของนักสังคมวิทยา นักการเมือง และนักวิทยาศาสตร์ เปรียบเหมือนกับกระดาษที่ถูกพับเก็บไว้ในกระเป๋าเงินและแนบไว้กับรูปครอบครัวแล้วซ้ำอีก ถึงแม้ว่าอย่างนั้น รากฐานนี้ก็ไม่เคยอธิบายความเป็นจริงได้อย่างสมควร สิ่งที่มาแทนที่คือทั้งวิทยาศาสตร์และการเมืองได้สร้างความเชื่อมโยงในแบบต่าง ๆ ระหว่างธรรมชาติและวัฒนธรรมที่ผลลัพธ์กลายเป็นการผสมผสานแบบไร้ศีลธรรมและสัตว์ประหลาด Frankenstein สิ่งเหล่านี้ต่างหากที่เป็นผลงานที่แท้จริงของรากฐานแบบสมัยใหม่ที่คอยอ้างว่ามีการแบ่งแยกและพยายามควบคุมโลกต่าง ๆ ขณะที่คอยผลิตลูกผสมระหว่างธรรมชาติและวัฒนธรรมไปด้วย ความคิดนี้ไม่สามารถที่จะตระหนักถึงความจริงได้ เพราะขาดความรู้ในวิธีที่จะมองหาหรือพูดถึงทั้งธรรมชาติและทั้งวัฒนธรรม

Kaminski เป็นหนึ่งในตำราจกที่คอยควบคุมรากฐานแบบสมัยใหม่นี้ ถ้าจะพูดให้ถูกกว่านั้นที่อาจจะเรียกได้ว่าเขาเป็นแค่ยามจากคำพูดที่ว่าโซ่ที่เชื่อมโยงระหว่างร่างกายที่เปลือยเปล่า พระเจ้า และการเคลื่อนตัวของพื้นโลกนั้นเป็นเพียงแค่ภาพลวงตาทั้งหมด สิ่งเหล่านี้ไม่สามารถเข้าใจได้ด้วยรากฐานแบบสมัยใหม่ เมื่อธรรมชาตินั้นถูกขจัดให้อยู่อีกฝั่งหนึ่งด้วยกฎประหลาด ๆ ของมันและวัฒนธรรมอยู่ในฝั่งตรงข้าม สองสิ่งนี้จึงไม่สามารถมาผสมกันได้ Kaminski จึงได้ปรากฏตัวมาไล่ส่วนผสมที่ไม่ดีออกไปและพยายามไล่เรียงโซ่แห่งความเชื่อมโยงให้ถูกต้อง แยกระบบของโลกใบนี้ออกจากศาสนา การกระทำทางสังคม มันไม่ใช่สิ่งที่น่าแปลกใจเลยว่าการกระทำเหล่านั้นคือความรุนแรง การบังคับใช้ของรากฐานแบบสมัยใหม่จึงมักจะเป็นการกระทำแห่งการชะล้าง การปลดเปลื้อง และเปิดโปงทุกสิ่ง นี่เป็นแนวคิดสมัยใหม่ที่มีต่อความจริง ว่าความจริงนั้นคือการเปลือย และเมื่อใดที่เราได้เปิดเผยต่อธรรมชาติว่าจริง ๆ แล้วธรรมชาติคืออะไร เราทุกคนก็จะเข้าใจเพราะว่าทุกสิ่งจะถูกเปิดมาแสดงให้เห็นต่อหน้าต่อตา หากเป็นเช่นนั้นแล้ว จะไม่มีพื้นฐานใด ๆ หลงเหลือไว้ให้กับความไม่เห็นด้วย เพราะว่าความจริงก็ไม่ต่างจากการเปลื้องผ้าว่ามันเป็นสิ่งที่ไม่สามารถปฏิเสธได้ ยกเว้นแต่อย่างที่ว่า Kaminski ได้กล่าวไว้ว่ายกเว้นในกรณีที่คุณเป็นคนโง่

แต่รากฐานแบบสมัยใหม่ไม่ได้เป็นแบบนั้น สิ่งที่เกิดขึ้นคือสิ่งมีชีวิตของธรรมชาติ มีไว้ตบตาและไม่ยอมเปิดเผยตัวตน ไม่ยอมเปลื้องผ้าและเปลือย ธรรมชาติมัก

จะสร้างความสัมพันธ์อันใกล้ชิดต่อสิ่งที่แตกต่างกัน นี่คือนิยามที่ Darwin กล่าวไว้ Darwin ที่เป็นเกย์ Darwin ในขณะที่เดินทางบนเรือ HMS Beagle และเขียนหนังสือเรื่อง The Origin of Species นี่คือนิยาม Darwin ในช่วงชราและนอนของเขา เขาได้กล่าวว่าธรรมชาติอุดมสมบูรณ์ไปด้วยการผสมผสาน ไม่ใช่แค่รูปแบบที่ยึดติดไว้ ธรรมชาติเต็มไปด้วยความซับซ้อนจนวิชาแบ่งหมวดหมู่ของธรรมชาติเป็นได้แค่เพียงเรื่องแต่ง และอีกไม่นานก็กลายเป็นแค่เรื่องเล่าที่หมดสมัยและฟังดูเหมือนเรื่องเพ้อฝันในที่สุด

การจะมองให้ไกลกว่ารากฐานแบบสมัยใหม่ได้ ผมแนะนำว่าเราควรที่จะเปลี่ยนวิธีคิดให้ใกล้เคียงกับแผ่นดินไหว เพราะมันจะขยับเราให้เข้าใกล้ความเข้าใจต่อภาพของการเปลี่ยนในธรรมชาติได้มากขึ้น

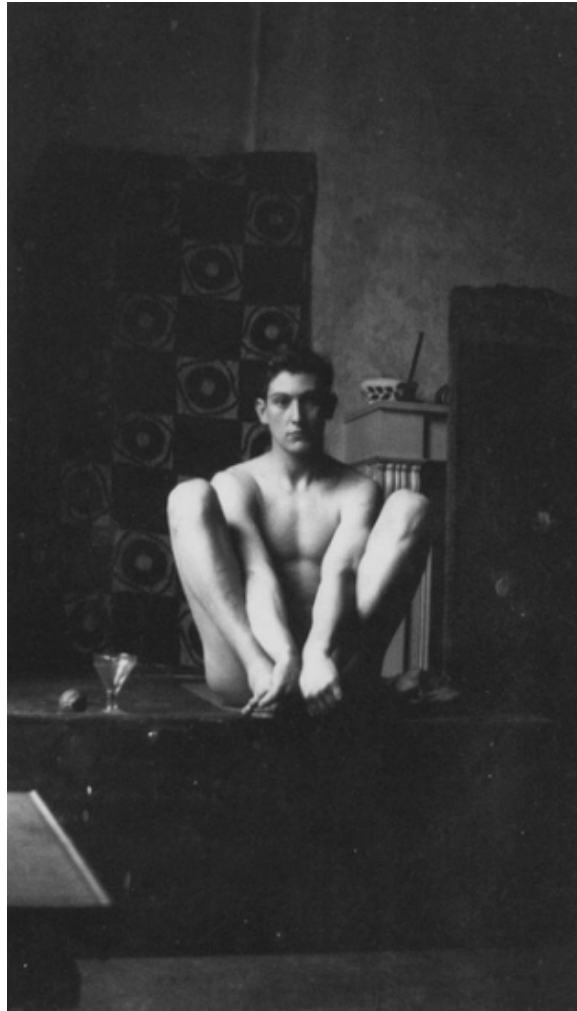
ภูเขาคินาบาลูเป็นภูเขาแบบหินแกรนิตและหินอัคนี บนภูเขาจะมีหินหลอมละลายที่เย็นลงแล้วดันขึ้นมาผ่านแต่ละรอยแยก ภูเขานี้ยังคงมีความเป็นไปได้ที่จะเกิดแผ่นดินไหวอีกเนื่องจากตำแหน่งของมันที่อยู่บนแผ่นธรณี Sunda ซึ่งเป็นแผ่นธรณีที่ไม่ค่อยดีนักสำหรับภูเขา จากฟากตะวันออกแผ่นธรณีของประเทศฟิลิปปินส์นั้นจมอยู่ข้างใต้แผ่น Sunda และเป็นตัวหลักแผ่น Sunda ให้อยู่ข้างบนและหันไปทางตะวันตก จากทางใต้มีแผ่นธรณี Molucca และ Banda ดันให้แผ่น Sunda ไปทางเหนือ ทางทิศตะวันตกเฉียงใต้มีแผ่นธรณีขนาดใหญ่ชื่อว่า Indo-Australian ที่ผลักแผ่น Sunda ให้ไปทางเหนือเช่นกัน ประหนึ่งว่าแผ่นธรณีเหล่านี้หนีบแผ่น Sunda ไว้ทุก ๆ ด้านและบีบให้แน่นขึ้นตลอดเวลา ดังนั้นเมื่อแรงกดมาถึงจุด ๆ หนึ่ง แรงบิดภายในและการเลื่อนไหลจะถูกส่งผ่านแผ่นดินขึ้นไป รินจริง ๆ แล้วก็เป็นแค่ของเหลวที่เคลื่อนตัวอย่างช้า ๆ ถ้าหากตัดเรื่องของระยะเวลาออกไป การแตกแยกของแผ่นดินนั้นก็เป็นลักษณะเดียวของมหาสมุทร ถ้าตัดความรู้สึกจากการวัดแรงสั่นสะเทือนด้วยเครื่องมือตรวจจับออกไป ก็จะรู้สึกได้ว่าการเคลื่อนไหวนั้นเหวี่ยงไปมาด้วยแรงคลื่น สิ่งที่เรียกว่าแผ่นดินไหวเป็นแค่ก้อนหินที่กำลังทำตัวเหมือนคลื่นในมหาสมุทร อีกสิ่งหนึ่งที่มีเหมือนกับมหาสมุทรก็คือคลื่นเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นตลอดเวลา เพียงแค่บางครั้งเป็นคลื่นขนาดใหญ่เท่านั้น แผ่นดินไหวจึงเป็นเพียงแค่คลื่นขนาดใหญ่เดินทางผ่านก้อนหินประหนึ่งมันมีน้ำหนักเบาเหมือนไม้ ภูเขาคินาบาลูก็เป็นหนึ่งในคลื่นที่เกิดขึ้นอย่างช้า ๆ ที่บางครั้งคลื่นอื่น ๆ ก็เข้ามาชนและทำให้เกิดผลกระทบที่ไปไกลกว่าเดิม

การมีอยู่ที่ยาวนานของการล่าอาณานิคมบนภูเขาคินาบาลูนั้นได้ทำให้พื้นที่ขนานข้างภูเขาที่มีความเจริญ แบ่งเป็นถนน ที่ทางเดินเท้า และเชื่อมต่อไปยังตัวเมือง และเกิดถนนหนทางที่ต่อเนื่องและเอื้อในการสังเกตส่วนประกอบต่าง ๆ ของดอกไม้และสัตว์ในพื้นที่ ในขณะที่การเดินทางขึ้นไปบนที่สูงนั้นเป็นสิ่งที่พบได้ยากของกลุ่มชนพื้นเมืองและกลุ่มคนจีนที่มากับเบ็กในยุคก่อนหน้าการล่าอาณานิคม อาจจะพูดได้ว่ารสชาติของการเดินทางขึ้นยอดเขานั้นเป็นสิ่งประดิษฐ์โดยเฉพาะของชาวยุโรปในคริสต์ศตวรรษที่ 19 ถึงแม้ว่าภูเขานั้นจะมีบทบาทในเรื่องสมมติที่พบได้ในหลาย ๆ ประเพณี แต่ผู้คนก็ไม่ได้เริ่มปีนขึ้นภูเขาเพื่อที่จะไปดูว่ามีอะไรอยู่ข้างบน (มีข้อยกเว้น) จนถึงยุคที่จักรวาลประสบบัญญาและศาสนาคริสต์เสื่อมศรีธา¹

ต่อเนื่งจากจุดนี้ การเดินทางขึ้นเขาคั้งแรกของชาวยุโรปที่ได้บันทึกไว้สู่ยอดภูเขาคินาบาลูได้ทั้งระบบการตั้งชื่อว่าด้วยภูมิประเทศไว้เป็นชื่อของเจ้าหน้าที่นายทุน และเจ้าขุนมูลนาย เช่น Low's Peak, King George Peak, Victoria Peak หรือ St. John's Peak นักธรรมชาติวิทยาและผู้บริหารอาณานิคมนามว่า Sir Hugh Low และที่ปรึกษาของเขาจากประเทศบรูไนนามว่า Sir Spencer St. John ได้ทำการเดินทางขึ้นยอดเขาหลายต่อหลายครั้งเพื่อชมวิวและเก็บตัวอย่าง

1 Robert Macfarlane, Mountains of the Mind: History of a Fascination (London: Granta Books, 2003).

พืชและแมลง ในระหว่างปี 2393 ถึงปี 2493 มีการนับว่ามีการเดินทางขึ้นยอดเขาเป็นกลุ่มใหญ่น้อย 53 ครั้งของผู้ล่าอาณานิคมจากประเทศอังกฤษ ฮอลแลนด์ ญี่ปุ่น สหรัฐอเมริกา และเดนมาร์ก ยังไม่รวมถึงการท่องเที่ยวหรือการเดินทางขึ้นยอดของกลุ่มเล็ก ๆ และนักท่องเที่ยวกว่าร้อย ๆ คนในทุก ๆ ปีในช่วงหลังของศตวรรษที่ยี่สิบและยี่สิบเอ็ด จำนวนการเดินทางขึ้นยอดห้าสิบครั้งนั้นจึงเป็นตัวเลขที่ประมาณไว้ต่ำไปมาก

ภาพถ่ายของ George Mallory โดย Duncan Grant

การเดินทางในแต่ละครั้งนั้นนำมาซึ่งการเก็บตัวอย่างที่มีคุณค่าเสมอ ยกตัวอย่างเช่นในปี 2430 John Whitehead ได้จับนกมาจำนวน 300 ตัว ในปี 2435 G.D. และ H.A. Havilland เก็บตัวอย่างพืชมาอย่างน้อย 197 ชนิด ต่อมาในปี 2468 C.M. Enriquez ได้เก็บผีเสื้อจำนวน 218 ตัว นก 140 ตัว สัตว์เลี้ยงลูกด้วยนมขนาดเล็ก อีกจำนวน 17 ตัว ไม่นับพืชชนิดมอส แมลง และแมงมุมนับจำนวนไม่ได้ ต่อมาในปี 2447 Goss และ Dodge ได้ขึ้นไปเก็บหนังสือตัวอย่างน้อย 47 ชนิด ในปี 2453 Gibbs และ Maxwell เก็บพืชมา 1,000 ชนิด ในปี 2538 Clemens และ Topping เก็บกล้วยไม้และต้นเฟิร์นมาอย่างน้อย 255 ชนิด ในปี 2476 Carr เก็บพืช 1,000 ชนิด และในปี 2480 Griswold เก็บนกมาอีก 93 ตัว จำนวนทั้งหมดรวมกันกว่า 2,967 ตัวอย่างนี้เป็นแค่ตัวเลขหยาบ ๆ และน่าจะเป็นการรวบรวมที่น้อยกว่าความจริง ในการเดินทางขึ้นยอดเขาแต่ละครั้งมีการเก็บตัวอย่างทั้งพืชและสัตว์เป็นจำนวนมหาศาล ก่อนที่จะถูกส่งไปยังสวนพฤกษศาสตร์ พิพิธภัณฑ์ และภาควิชาของมหาวิทยาลัยต่าง ๆ ทั่วโลก

คตินิยมทางสากลของภูเขาคินาบาลูนี้ได้กำหนดระบบนิเวศของภูเขาไปด้วย ในขณะที่นักท่องเที่ยวเดินทางไปในภูเขา พวกเขาก็ได้สร้างทางเดินให้สัตว์ป่าที่อยู่บริเวณพื้นที่ต่ำให้ไปอยู่ในบริเวณพื้นที่สูงไปพร้อม ๆ กัน ยกตัวอย่างเช่นหนุที่ได้เข้าไปบุกรุกพื้นที่ยอดเขาไปแล้ว ในการเดินทางหนึ่งในปี 2512 นักธรรมชาติวิทยาบรรยายไว้ในการเจอสิ่งต่อไปนี้จากคตินิยมทางสากลแบบใหม่ “ถึงแม้ว่าอากาศจะหนาวแต่เราก็นอนหลับสบาย ผมโดนหนุตัวหนึ่งมากวนในช่วงหัวค่ำขณะที่มันมาสอดส่องครีเซะของผม หนุตัวนั้นหายใจเสียงดัง มันเดินบนตัวผมไปมาสักพักก่อนที่จะลองสำรวจคอของผมด้วยการแตะ ดิที่ปฏิภยาของผม ทำให้มันกลัวหนีไปในที่สุด นี่เป็นหนุชนิดที่เราได้เจอชนิดเดียวในทั้งทริป แต่ว่ากลุ่มที่มาก่อนหน้าบอกว่าแทบจะโดนหนุรุม”²

นอกจากนี้ ไร่ก็ยังมียกบากในทางกลับกันของภูเขาคินาบาลู ผู้คนบางกลุ่มตอบรับเรื่องนี้นักท่องเที่ยวแก่ผ้าด้วยคำกล่าวที่ว่าชาวบ้านในหมู่บ้านจะต้องสังเวยไร่ให้แก่พระเจ้าแห่งขุนเขาเพื่อเป็นการขอขมา Kaminski มองว่าความคิดนี้เป็นสิ่งพิสูจน์ความศรัทธาของเมือง Sabah อย่างไรก็ตาม ในประวัติศาสตร์ของการเดินทางขึ้นยอดเขา ชาวยุโรปมักจะต้องจ่ายค่าไถ่ให้กับคนของหมู่บ้านด้วยไร่เป็น ๆ อยู่บ่อย ๆ จนถึงการเดินเขาระยะสั้นทางวิชาการในช่วงคริสต์ทศวรรษที่ 60 ครั้งหนึ่งที่เริ่มจุดประกายให้คนสงสัยว่าอาจจะเป็นไปได้ที่นักเดินทางกำลังถูกหลอก ไม่มีใครเคยเห็นการฆ่าไร่เกิดขึ้น หรือว่าพวกเขาเก็บไร่เอาไว้เลี้ยงกันแน่ การจ่ายค่าปรับให้กับพระเจ้าจึงเป็นค่าใช้จ่ายเพิ่มเติมที่ยอดเยียมที่เหล่าชาวยุโรปที่ “มีความเคารพ” ยากที่จะปฏิเสธ

การเดินทางและการเก็บของที่ระลึกของเหล่าผู้ล่าอาณานิคมที่มาเยือนมีเหตุผลกว้าง ๆ อยู่ในนามของการเปิดเผยกลไกของธรรมชาติ แต่ในขณะที่พวกเขาไปค้นหาเขาก็ไปปฏิรูปสภาวะต่าง ๆ ให้เป็นแบบใหม่และสร้างการผสมผสานที่คาดไม่ถึง ความรุนแรงจากร่างกายอันเปลือยเปล่าของ Kaminski ที่พุ่งเข้ามาอย่างลนลาน พร้อมกับการโกรธาฐานแบบสมัยใหม่ไปมาเป็นหนึ่งในความเสื่อมของการต้อนรับของชาวนี ในเวลาที่แผ่นธรณีเคลื่อนตัวและบีบตัวนั้น มักจะก่อให้เกิดการทรุดตัวของการเผชิญหน้าเหล่านี้โดยที่ไม่มีารเปลื้องผ้าใด ๆ มาเอาชนะได้ เมื่อถึงจุดที่มีหนุคอยเดินตามรอยเท้าและกัดคนเข้าที่คอและมาคอยกินอาหารคนและจุดที่ไร่มีไว้หลอกคน เมื่อนั้นร่างกายอันเปลือยเปล่าของคนก็กลายเป็นเหตุผลที่ทำให้เกิดแผ่นดินไหวได้ ทุกสิ่งเริ่มฟังดูมีเหตุผลในสิ่งที่ได้เกิดไปแล้วไม่เพียงแต่แผ่นดินไหวได้เขย่าความก้าวหน้าที่วางเรียงกันอย่างเป็นระเบียบของเวลาเท่านั้น มันยังวนกลับไปในอดีตและดึงร่างกายอันเปลือยเปล่านั้นไปยังต้นกำเนิดและยังหลอกนาย Kaminski ด้วย เพราะแผ่นดินไหวฉลาดกว่าเขานัก ผมเองหวังว่า Kaminski จะถูกตั้งข้อหาด้วย ให้เขาถูกพามาต่อสู้อยู่ในศาลและให้ภูเขาเข้ามาเป็นพยานยืนยันความผิด ผมหวังด้วยว่านักท่องเที่ยวจะต้องจ่ายค่าปรับเป็นไร่เป็น ๆ จากโทษที่ทำให้เกิดแผ่นดินไหว สิ่งนี้คือความอัจฉริยะของการเคลื่อนไหวของแผ่นธรณี

ภูเขาเอเวอร์เรสต์

ร่างของ George Mallory ถูกค้นพบในปี 2542 เป็นเวลา 75 ปีหลังจากที่เขาเสียชีวิต คนที่พบคือกลุ่มผู้ชีวิตยอดเขาเอเวอร์เรสต์ที่ไปเจอเข้า ร่างของเขานอนคว่ำ กะโหลกฝังเข้าไปในหิน ด้านหลังเปลือยเปล่า มองเห็นเป็นก้อนกลม ๆ ขนาดใหญ่ เนื้อตัวยังหลงเหลือเป็นสีขาวเป็นประกาย คนที่พบบอกว่าเนื้อตัวของเขามองเห็นและสัมผัสราวกับหินอ่อน เสื้อผ้าของเขาขาดเป็นริ้วและชิ้นเนื้อส่วนขาหายไป เหลือเพียงแค่กระดูกที่มีรอยแตกแยกเป็นชิ้นเล็ก ๆ ที่เกิดจากการตกลงมา ทั้งการที่ร่างถูกซ่อนไว้และทั้งการที่ไม่มีอะไรก้ำกั้วจากสภาวะอากาศบนภูเขา

2
Jeremy Michael
Bayliss Smith, “Cam-
bridge Kinabalu
Expedition,” Sabah
Society Journal
V, no. 1 (October
1969): 41.

ที่มีทั้งหิมะ แสงแดด และลมที่เกิดขึ้นไม่หยุดหย่อน ร่างของเขาถูกกัดกร่อนไปพร้อม ๆ กับภูเขา การเปลือยของ Mallory ก็เป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการย่อยสลายของร่างกายอย่างช้า ๆ ร่างกายของเขาถูกจัดสรรและหมุนเวียนอีกครั้งไปทั่วโลก ปรารถนาว่าด้วยการกัดกร่อนนั้นกล่าวได้ว่าโลกหมุนเวียนวัตถุต่าง ๆ ตลอดเวลา วัตถุเก่า ๆ ถูกนำเข้าไปการจัดการและผสมผสานแบบใหม่ ทุกสิ่งทุกอย่างรวมถึงร่างกายของเราคือกระบวนการผสมผสานวัตถุระดับสูงสุด ในขณะที่ทุกส่วนของวัตถุได้เพิ่มอะไรใหม่ ๆ บนโลกนี้รวมถึงสร้างสภาวะใหม่สำหรับการสร้างผลผลิตที่ใหม่ขึ้นไปอีก ร่างของ Mallory ตอนนีกลายเป็นส่วนหนึ่งของภูเขา เปลือยเปล่าเช่นเดียวกับภูเขา ในเวลาที่ร่างนี้ถูกกัดกร่อนบนเทือกเขาหิมาลัยและส่งผ่านไปยังทะเลทรายโกบี ร่างนี้ยังช่วยเติมเต็มอากาศที่เต็มไปด้วยฝุ่นในเมืองปักกิ่งและปลิวไปติดหน้ากากกันฝุ่นของผู้หญิงคนหนึ่งที่กำลังขับรถสกูตเตอร์ไปตามถนนในเมือง

ในจดหมายที่เขียนให้พ่อของเขาในช่วงต้นของชีวิต Mallory ได้เขียนว่า “รุ่นของผมโตมากับความสะอาดสะอ้านต่อการปรากฏตัวของอารยธรรมที่รุนแรงจนมันไปอยู่ในความไม่สะดวกใจในจิตวิญญาณ เป็นเหมือนกับอาการป่วยที่ทำให้เราเป็นทุกข์ มันไม่ใช่ที่เราแค่วิจารณ์ความชั่วร้ายที่เราเห็นและสนับสนุนความเคลื่อนไหวให้ปฏิรูปเท่านั้น แต่พวกเขายังรู้สึกถึงพลังความชั่วร้ายที่คำนวณไม่ได้ที่ถ้าโถมเข้ามาจนเราหมดสิ้นหนทางที่จะมีความสุขได้เลย”³ ภูเขานั้นต่อต้านอารยธรรมหรือไม่ บางทีเราอาจจะสามารถเล่าเรื่องนี้ในทางที่ต่างออกไปจาก “ภูเขาคือสถานที่ที่เอาไว้พักผ่อนไม่ก็หลบหนี” และเอาภูเขากลับมาเป็นศูนย์กลางของสังคมโดยที่ยังคงอยู่ซึ่งการจำกัดภายใน เช่น จำกัดการจัดการและการสลายตัว จำกัดการกัดกร่อน

ในช่วงวัยหนุ่ม Mallory ได้บันทึกไว้ว่า “ผมสนใจตัวเองอย่างมากในขณะที่เปลือยเปล่า” ในรูปถ่ายของ Mallory ที่ Dancan Grant ได้ถ่ายไว้ขณะที่เขาเพิ่งเรียนจบจากแคมบริดจ์ Mallory เปลื้องผ้าและป็นไปอยู่บนพื้นผิวในจินตนาการ ภาพนี้เป็นหนึ่งในภาพชุดที่ Grant ได้ส่งไปให้ John Maynard Keynes ที่เป็นคู่รักขาประจำของเขา เพราะรู้ว่า Keynes น่าจะสนใจในการป็นป้ายที่สวยงามและหนุ่มแน่นนี้ ร่างกายของเขาอยู่ในรูปของภูเขาที่ไม่มีอยู่ในนั้น เป็นแผนภาพแห่งเนื้อหนัง และยังไม่พอ Grant ยังได้นำรูปร่างของ Mallory ไปอยู่บนม่านในจากกันที่มีไว้ให้คนเปลี่ยนเสื้อผ้าที่ส่วนใหญ่มักกลายเป็นภาพวิวกวทัศน์ ภาพเหล่านี้เข้าไปอยู่ภายในจากภายนอก ที่ซึ่งผู้คนเปลื้องผ้าหรือเปลี่ยนเสื้อผ้า

หุบเขาซานดี เฟอ์นันโต

ฟิล์มบันทึกภาพถูกทำลายลงในกองไฟที่ปะทุขึ้นมาจากเหตุการณ์แผ่นดินไหว ภาพเหล่านั้นเป็นของ Lilian และ Charles Richter ขณะเดินป่าด้วยร่างกายเปลือยเปล่าในหุบเขา มีม้วนภาพมากมายที่มีภาพของการเดิน กระเป๋าสะพายหลังไม่มีเสื้อผ้า และป่าละเมาะ พวกเขาได้ใช้เวลาพักใหญ่ในที่พักของกลุ่มคนนิยมการเปลื้องผ้าที่โผล่ขึ้นมาในหุบเขาในคริสต์ทศวรรษที่ 30 พร้อมกับวัฒนธรรมการเปลือยกายของชาวเยอรมัน (Nacktkultur) พร้อมกับการเป็นมังสวิรัตและอากาศและน้ำที่บริสุทธิ์ ภาพม้วนแรก ๆ เป็นภาพจากในที่พักของเหล่าผู้นิยมการเปลือยกายในเวลาตัดไม้ ชัยจักรยาน ทำอาหารค่ำ ถึงแม้ว่าในภาพไม่มีรูปของ Charles อยู่ แต่บ่อยครั้งเขาก็อยู่ที่นั่น

คนรู้จักเขามากกว่าจากการพัฒนามาตรานการวัด (ที่มีชื่อของเขาอยู่) ในการคำนวณขนาดของแผ่นดินไหวไม่ว่าจะเกิดขึ้นไกลจากเครื่องมือตรวจจับแค่ไหน ซึ่งก็เหมือนกับเครื่องวัดที่เป็นสากลอื่น ๆ ที่ใช้เทคนิคว่าด้วยการแปล เครื่องมือ

3
Quoted in: Wade Davis, Into the Silence: the Great War, Mallory and the Conquest of Everest (London: Bodley Head, 2011), 175.

นี้สร้างเครื่องหมายลงบนเครื่องวัดที่สามารถเปรียบเทียบและได้รับค่าที่เป็นสากลที่เปลือออกมาเป็นขนาดได้ แผ่นดินไหวในทุกที่ ๆ จึงสามารถถูกนำมาเปรียบเทียบจากค่าที่เครื่องวัดบันทึกไว้ได้

ในยุคก่อนหน้านี้ การที่จะทำความเข้าใจแผ่นดินไหวทำได้ในช่วงเวลาที่มันเกิดขึ้นและจากผลกระทบที่แสดงให้เห็นในอาคารและแผ่นดินที่แตกร้าว ในทวีปยุโรปและอาณานิคมของยุโรปเคยมีผู้คนที่คอยส่งรายงานแผ่นดินไหวที่พวกเขาได้บันทึกไว้เอง อธิบายระยะเวลาของแผ่นดินไหว ความรู้สึกขณะแผ่นดินไหวเกิดขึ้น และจุดที่แผ่นดินไหวเกิดขึ้น คำศัพท์มากมายถูกใช้ในการอธิบายความรู้สึกของการสั่นไหว รายงานเหล่านี้ถูกนำมาเปรียบเทียบโดยนักวิทยาศาสตร์และใช้ในการสร้างคำอธิบายในการเคลื่อนไหวของโลก ตัวอย่างเช่น แผนที่แผ่นดินไหวในยุคแรก ๆ ของประเทศสวิสเซอร์แลนด์เกิดขึ้นโดยพื้นฐานมาจากการรวบรวมการบันทึกจากผู้ได้พบเห็นในเขตชนบท บันทึกโดยนักวิทยาศาสตร์ที่ได้เดินทางไปหา ประสบการณ์ส่วนตัวเหล่านี้ค่อย ๆ จางหายไปจากการศึกษาเรื่องแผ่นดินไหวจากแรงกดดันในการศึกษาที่ต้องมีความเชี่ยวชาญและความแม่นยำ สองสิ่งนี้ได้ทำให้เกิดแนวทางที่ผู้เชี่ยวชาญเท่านั้นที่จะการันตีความแม่นยำได้ และประสบการณ์ส่วนตัวของผู้คนได้ถูกทำให้เป็นปัจเจก แปลกประหลาด และมีแนวโน้มที่จะผิดพลาด ถึงแม้ว่าเราควรจะคำนึงไว้ว่าแผนที่โลกที่ผิดพลาดและขอบเขตแผ่นธรณีของเราในยุคก่อนหน้านี้ที่ความแม่นยำจะกลายเป็นแนวคิดที่มาปกครองวิทยาศาสตร์ในทุกวันนี้ ความเป็นจริงในแผนที่ของการเคลื่อนไหวของแผ่นธรณีที่เราเห็นทุกวันนี้ก็เป็นการรวบรวมเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นแล้วจากการกระจายความรู้สึกของร่างกายนี้เอง

มาตราริกเตอร์ (Richter Scale) นั้นจึงเป็นขั้นตอนที่เพิ่มเติมในกระบวนการอันยาวนานที่มีต่อมาตรฐานการวัดที่ตัดการใช้เนื้อหนังของคนออกจากการสัมผัสพื้นดิน สิ่งที่ริกเตอร์ได้ทำก็คือการนำรากฐานแบบสมัยใหม่มาสู่หุบเขา San Fernando

เป็นไปได้อย่างไรที่เขาสร้างเครื่องมือที่มาโจมตีการสัมผัสของร่างกายและในเวลาเดียวกันยืนยันที่จะไปผจญภัยแบบเปลี่ยนผ้าและไปเปลือกายในหุบเขาได้ในขณะที่เขาได้ตัดความเชื่อใจในร่างกายมนุษย์ในฐานะอวัยวะหนึ่งที่ใช้ในการเรียนรู้และสัมผัสโลกใบนี้ มันเหมือนกับว่าการเปลือกายของ Richter เป็นแค่หนทางหนึ่งในการไม่นับถือและไม่เห็นคุณค่าร่างกายตนเอง จะปลดปล่อยร่างกายหรือผลผลิตของร่างกาย หรือว่าจะยอมให้มีการเปลี่ยนผ้าง่าย ๆ ที่ถูกมองว่าเป็นเรื่องไม่ดีเป็นการปลดปล่อย ปลดแอกแต่ด้วยความจำเป็นในการรู้สึก หรือว่าการเปลี่ยนผ้านับว่าเป็นความบริสุทธิ์เหมือนความรู้สึกในส่วนก่อนที่ฤดูใบไม้ร่วงจะมาเยือน หรือว่าการเปลือกายที่ไม่ใช่การเปลือกายในภูมิภาคนี้เกิดจากการขาดความรู้เกี่ยวกับการเปลือกาย มันคือการเปลือกายที่ไม่ได้อยู่แค่เนื้อหนัง เพราะก่อนที่เนื้อหนังจะเต็มไปด้วยการ 'เปิดโปง' หรือ 'โป๊' การเปลือกายเป็นแค่การเปลือกายที่ไม่มีโลกใด ๆ มาแทรกแซงและมาทำให้เสื่อมเสีย

การเปลี่ยนผ้าในภูมิภาคนี้เกิดขึ้นในสภาวะนี้ และคาบเกี่ยวระหว่างการเปิดเผยที่นับว่าเป็นความอ่อนแอและการเปิดเผยที่นับว่าเป็นความรุนแรง การเปิดเผยที่นับว่าเป็นความรุนแรงนั้นถูกผลักดันมาจากความต้องการที่จะเปิดเผย ความต้องการที่จะสร้างโลกที่ทุกอย่างมีไว้ให้เห็นและตีแผ่แผนผังและการทำงานข้างในให้หมด เหมือนกับว่าโลกนี้กลายเป็นโลกที่โปร่งแสง สิ่งที่ยึดอยู่ด้านในคือความต้องการที่จะสื่อสาร ความต้องการที่อยากจะกลายระยะห่างระหว่างมนุษย์และโลกใบนี้ เพื่อความรู้ที่จะสร้างสะพานเชื่อมความโดดเดี่ยวที่อยู่ข้างใน การเปลือกายก็เช่นกัน ที่กำลังแสวงหารูปแบบในการมีส่วนร่วม ลักษณะในการอยู่ด้วยกัน และสัมผัสที่จะใช้ในการโอบกอดโลกของเรา

ประวัติผู้เขียน

อดัม บ็อบเบ็ต [Adam Bobbette] เป็นนักภูมิศาสตร์และนักวิจัยในโครงการวิจัย New Earth Histories มหาวิทยาลัยรัฐนิวยอร์กเวสต์ สเตตส์

จัดขึ้นโดย

ร่วมสนับสนุนโดย

SAM | Fund for Arts and Ecology

สนับสนุนโดย

